

Til Styreleder i Amnesty International Norge

Jeg viser til styremøtet i dag, sak 64/2025, Regionstruktur.

I saksdokumenter som ble sendt styremedlemmene på forhånd, var det skissert ei løsning med bevaring av kontorene i Oslo, Bergen, Trondheim, Tromsø, men nedleggelse av kontoret i Stavanger. På de steder som skal opprettholdes skulle arbeidsoppgavene omdefineres, slik at de ansatte her tar mer ansvar for AINs sine oppgaver uavhengig av region. På spørsmål fra meg om hvorfor ikke dette kan skje også i Stavanger, slik at oppgaver fra sentraladm. også kan «outsources» dit, var svaret at det også dreide seg om andre kostnader enn lønnsutgifter (kontor etc).. Jeg synes svaret var nokså tynt.

Så ble det i styremøtet, «over bordet», framlagt et nytt forslag fra generalsekretæren. Dette innebærer at også Tromsø-kontoret skal termineres, men gjennom naturlig avgang og ikke øyeblikkelig. Dette synes jeg avvek sterkt fra det utsendte forslaget.

I styremøtet spurte jeg hvorfor dette ikke kom opp tidligere, og jeg framholdt at det var umulig å ta stilling «på sparket» til et forslag som er så forskjellig fra innstillingen. Jeg foreslo derfor å avvise det nye forslaget og støtte det opprinnelige. Generalsekretærens svar var at pga personalmessige forhold har man ikke kunnet presentere et forslag før de involverte var informert, og i diskusjonen ble det fra flere understreket at slike prosesser krever raske beslutninger, ikke minst ut fra hensynet til å ikke skape usikkerhet blant ansatte. Det var derfor uaktuelt å utsette saken, eller gjøre vedtak i flere etapper. Mitt forslag fikk derfor kun min egen beskjedne stemme.

I ettertid ser jeg at jeg også burde stilt spørsmål om sjølve prosessen, når styrets medlemmer nærmest blir stilt ovenfor et «fait accompli» på direkten. I sak 63/2025 ga jeg adm kred for å bruke ei omorganisering til å styrke, ikke svekke, Amnesty-innsats på kontorene utenom Oslo. Når jeg nå se på hva resultatet i sak 64 ble, så var det uhyre naivt gjort av meg. Hadde jeg visst hva generalsekretæren kom til å foreslå i denne saken, ville jeg absolutt ikke uttrykt meg slik. Amnesty i Sør og Amnesty i Nord blir svært svekka gjennom denne prosessen, og virksomheten blir konsentrert rundt Oslo, Bergen og Trondheim. Det mener jeg er svært beklagelig.

Jeg mener at generalsekretæren har igangsatt prosessene og framlagt sakene ovenfor styret på en måte som langt på vei har gjort at styret (bortsett fra meg da) ikke hadde andre valg. Administrasjonen har i denne saken styrt styret i stedet for at styret har styrt administrasjonen. Likevel er det styret som sitter igjen med ansvaret for dette.

Dette om sjølve saken. Jeg mener altså at den ble framlagt på en kritikkverdig måte og at man kan stille spørsmål både om vedtaket i seg sjøl og prosessen som leda fram til vedtaket.

Noe som egentlig ikke dreier seg om sjølve saken er mitt personlige forhold til det vedtaket som ble fatta. Hadde jeg kunne deltatt i hele styremøtet og spesielt på «Styrets egentid» hadde jeg kanskje kunnet framføre det som kommer nå (men nå har jeg fått tenkt og ikke tatt det «på direkten»). Jeg mener jeg at vedtaket gir svært negative signaler om Amnesty- aktivitet i en region av stor strategisk betydning; spesielt i i urfolksspørsmål og i forholdet til menneskerettighetene hos den store bjørnen i øst. Dette framførte jeg i møtet, og fikk som svar at regionen skal betjenes minst like bra fra kontoret i Oslo. Den har jeg hørt før! Innen reiseliv, fiskeri, oppdrettsnæring, konsulentvirksomhet, forskningsinstitutter osv. opplever man i Nord-Norge ei stadig sterkere «filialisering/sentralisering» og hvor det fra «hovedkontorene» hevdes «vi betjener

dette bedre enn om det skulle vært forankra regionalt/lokalt». Argumentasjonen fra generalsekretæren føyer seg dermed inn i en tradisjon som ender med at regional/lokal forankring kun betyr produksjon av øl&pølser : alt viktig gjøres fra en annen plass (ikke for det; mack-øl og mydland-pølser er noe av det beste som finnes, men det blir litt kjedelig kost i lengden) . Sentralisering er et annet ord for dette. Jeg er aktiv i regional-&lokalpolitikk og dette er noe jeg har hevda i utallige debatter og diskusjoner både privat og i den offentlige i den seinere tida.

Så er det videre slik at sjøl om jeg kom i et klart mindretall, så plikter jeg å opptre lojalt og forsvare styrets vedtak. Jeg ønsker å opptre lojalt også i framtida, men jeg kan ikke forsvare styrets vedtak. Jeg plikter å ta vare på min egen integritet slik at jeg står for det jeg mener og ikke «snur kapp etter vinden» (eller hva det nå heter). Jeg må derfor også kunne hevde mitt anti-sentraliserings-standpunkt i mitt politiske liv, også når det gjelder sentraliseringa i Amnesty International Norge (for det er det som det er, mener jeg).

Det finnes bare en utgang på dette: Jeg må trekke meg som styremedlem i Amnesty International Norge, med øyeblikkelig virkning.

Jeg beklager dette sterkt. Det har vært svært interessant og givende å samarbeide med styret og generalsekretæren/administrasjonen, og jeg skulle ønske at jeg kunne fortsette. Men etter grundige tanker etter styremøtet er jeg kommet til at det kan jeg ikke. Jeg blir ikke å publisere dette i offentligheta, men må svare så ærlig som jeg kan dersom jeg skulle bli spurt. Jeg kommer ikke til å «legge lokk» på dette, men vil forsøke å holde meg til det saklige om nedleggelse og ikke til det prosessuelle , sjøl om dette vel glir noe over i hverandre.

Jeg ber deg distribuere dette videre både til styrets medlemmer og generalsekretæren så raskt som mulig, og gi meg tilbakemelding når det er gjort. Så ønsker jeg at jeg , på tross av min fratredelse, får tilsendt referatet fra møtet, spesielt på sakene 63 og 64, slik at jeg kan se til at det er så korrekt som mulig. All annen aktivitet i Amnesty-styret og tilhørende komiteer/utvalg må jeg dessverre trekke meg ut av. Igjen beklager jeg dette sterkt.

Jeg tror jo at alle involverte i denne saken egentlig er helt enige i hva som er Amnesty International Norge sine oppgaver både nasjonalt og internasjonalt, og det er dumt at organisatoriske spørsmål gjør at våre veier skilles. Jeg ønsker dere alle lykke til i arbeidet videre. Jeg vil fortsatt stå som medlem i Amnesty, men vil finne andre måter å stå på i kampen for menneskeretter, ytringsfrihet og mot diskriminering. Det er jo tross alt det som er det viktigste.

Med vennlig hilsen

Arne-Wilhelm